

endelige Udfald kunde blive, at han mistede Privilegiet, saa at han vilde staa sig betydelig bedre ved at sælge Apoteket i Tide, men det ved jeg ikke det mindste om. Hvad den anden Sag angaar, er det, jeg har sagt, dette, at for at straffe ind mod en Mand — og dertil hører ogsaa at suspendere ham — maa det være officielt konstateret, hvad der er imod ham, og det har det ikke været, før Underjøgelsen har foreligget. For Resten er der — og det er netop derfor, jeg ønsker Bestemmelsen sat ind i Loven — med Hensyn til dette Punkt en vis Uklarhed, til Stede i den bestaaende Lovgivning, thi medens man maatte kunde suspendere ham, saa haves der paa den anden Side i den almindelige Lovgivning ingen Hjemmel til at foreskrive, hvordan Apoteket da skal bestyres i den Tid han er suspenderet. Det er derfor, at jeg, dersom ellers Rigsdagen vil gaa ind paa det, ind i denne Lov vil have en Bestemmelse om, hvorledes Apotekerne saa skulle bestyres.

Korsgaard: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Høgsbro): Er det for en kort Bemærkning?

Korsgaard: Den bliver maatte ikke saa ganske kort.

Formanden (Høgsbro): Ja, saa kræves dertil Tingets Samtykke.

Korsgaard: Maa jeg saa bede om Ordet.

Formanden (Høgsbro): Folketingsmanden for Holbæk Amts 5te Valgkreds har altsaa begæret Ordet for tredje Gang. Dertil behøves Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er saaledes givet.

Korsgaard: Den højtærede Minister sagde angaaende Nysted-Apotekeren, at han muligvis havde solgt sit Apotek af Frygt for at miste sit Privilegium. Saa vidt jeg ved, er Nysted Apotek et saakaldt reelt Apotek, det var Mandens Ejendom. (Justitsministeren [Nellemann]: Et reelt Privilegium kan ogsaa forbruges). Ja, man kunde dog vel ikke tage Ejendommen fra ham. Man kunde vel altsaa gøre det umuligt for ham selv at drive Apoteket, men man kunde ikke tage Apoteket fra ham, ikke forhindre ham i at gøre sig det saa nyttigt som muligt, sælge det, maatte forpagte det bort. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa. Men

den højtærede Minister sagde, at han ikke har noget Midde til at foreskrive, hvorledes et Apotek skal bestyres, hvis man suspenderer Apotekeren. Jeg har faaet i Hænde en gammel Bestemmelse om, hvorledes man forholder sig med Apotekere, der ikke ere, som de bør være. Efter hvad der er mig sagt fra sagkyndig Side, er det endnu en Slags Grundlovsbestemmelse i Apotekerverdenen, og det forekommer mig, at der i den er en Slags Mulighed for den højtærede Minister til at finde ud af dette Tilfælde, som netop nu foreligger, til at vise ham, hvorledes han skal høre sig ad med at blive af med en Apoteker, som i Virkeligheden ikke er kvalificeret til at drive et Apotek. Det er en Forordning, der er saa gammel som fra 1672, og den siger, at skulde noget Apotek enten i København eller andetsteds i disse Riger og Lande komme i nogen mærkelig Brøst og Afgang ved Forsømmelse og ond Syn, da skal Apotekeren have forbrudt sin Bestilling, og hans Apotek kasseres og et andet i dets Sted igen oprettes. Hvis nu den højtærede Minister havde faaet den Mening ved at læse Aviserne eller gennem anden Kundskab, at den Maade, hvorpaa Forholdet havde udviklet sig i St. Paulskvarteret var utilbørlig, og at det var utilbørligt at lade en Mand sidde paa sit Privilegium, naar det var den almindelige Mening, ikke alene i Kvarteret hos hans Kunder, men i det hele taget, at han misbrugte det, saa synes jeg, at der i den gamle Lovbestemmelse var Udgang til at blive færdig med den Apoteker. Hvis Ministeren gav et Privilegium til et andet Apotek paa Gadehjørnet lige over for, saa er der ikke Tvivl om, at den paagældende Apoteker maa lukke sin Butik, og det er et Spørgsmaal, om det ikke havde været forsvaret og gavnligt at have gjort dette, saa kunde Folk have gaaet til det ny Apotek, og der vilde sikkert ikke have været ret mange, der havde søgt det gamle. Jeg henstiller, om der ikke heri havde ligget Mulighed, for saa vidt den højtærede Minister fandt, at der var skandaløse Forhold til Stede. Det var slet ikke nogen ensidig Anklage, der foresaa; saa vidt jeg ved, havde Sundhedskollegiet allerede længe sin Opmærksomhed henvendt paa denne Apoteker, og det er blevet mig sagt, at Stadsråden allerede mange Gange foreholdt ham, at han maatte drive sine Affærer paa en anden Maade. Jeg siger altsaa, at naar den offentlige Mening om denne Apoteker var en saadan, og om dette Apotek, der jo ligger i et stort og folkerigt Kvarter og navnlig et Kvarter, der bebos af Smaaafolk, der ikke have Tjenere paa hver Finger til at sende Bud hen til et